

[Arne Melchior]

Derimod er jeg ikke enig med industriministeren, når han sagde, at kasserne har ret til at indgå sådanne aftaler. Jeg opfatter ikke denne udtalelse som korrekt. Jeg mener, at kasserne kan – og jeg er sikker på, at de vil – aftage indeksobligationer, som CD støtter konstruktionen af, så længe de kan gøre det under den ansvarsbevidsthed, de har over for deres indskydere og medlemmer, så længe det altså sker uden tvang. I det øjeblik man truer dem med tvang, har de efter min bedste overbevisning ikke anden mulighed end at sige: ja men o.k., så giv os da den tvang, så retter vi os selvfølgelig efter loven. Men så er der ikke mere tale om frivillige aftaler. Som jeg skildrede det i min ordførertale i formiddags, giver deres ansvarsforpligtelser ikke nogen udvej for, at de kan lade sig frivilligt tvinge til at spekulere med deres betroede midler på den måde, som regeringen har lagt op til.

Jeg vil gentage, at der er rigeligt med milliarder kroner at fremskaffe ved at lade indeksobligationer optræde på det frie marked. Det har de pågældende sagt. Det har forsikringsselskaberne sagt: vi er temmelig sikkert købere til dette papir, nemlig fordi vi så lever ansvarsbevidst op til den tillid, som indskyderne og medlemmerne har vist os.

Vi er ikke doktrinære på det område heller, men vi er bange for den mistillidens gift for al fremtidig opsparing, i hvert fald mange år fremover her i landet, hvis man anvender denne lovtvangsmetode. Der er intet destruktivt i at søge at beskytte opsparingen, for kapitaldannelse gennem opsparing er meget stærkere og sikrere end en kapitaldannelse på den kunstige måde, som regeringen har villet lægge op til.

Jeg har set, at der er en københavnsk avis, der i dag kalder vor metode for destruktiv og vores stillingtagen for destruktiv. Jeg glæder mig til i morgen i samme avis at læse, at det radikale venstre og kristeligt folkeparti altså også er destruktive, for det, de to partier siger i deres dagsorden, er nøjagtig det, vi har sagt siden foråret.

Derefter skal jeg fra udlånsafdelingen begive mig over i dekorations- eller spøg og skæmt-afdelingen. Der er blevet sagt så meget både i dag og i de senere dage om, at jeg optræder for tit i radioen. Jeg har ikke ringet radioen op en eneste af de gange – det har altså faktisk været omvendt – og jeg tror, de

gør det under deres journalistiske ansvar, når de ringer til jer eller til mig. Men jeg ved godt, at det er sådan, at når man spiller bold og kampen hele tiden foregår foran ens eget mål, på ens egen banehalvdel, så føler man, at de andre er mange flere, skønt der altså er lige mange på hvert hold.

Men man er altså kommet i besværligheder, og så har man allieret sig med et reklamebureau. Man har jo før haft film- og teaterinstruktører til hjælp, og nu har man altså fundet et reklamebureau. Det har medført, at den socialdemokratiske gruppe er gået på den gamle fidus fra fremskridtspartiet, som længe har båret nogle gyldne Z'er. I dag giver fremskridtspartiets medlemmer den med krysantemum, således at vi altså har et helt Dannebrogssflag repræsenteret her i folketinget. Nu er socialdemokraterne røget på den fidus og optræder som blomsterbørn. Til ære for hvem? Det kan da ikke være for resten af salen her. Det må jo være, fordi man ved, at der er fjernsyn på. Man kan altså ikke nøjes med de tanker og de ord, man kan iklæde tankerne, nu vil man have valgplakater hængt op i folketinget, og da det formodentlig ikke er tilladt, begynder man altså at føre sig frem i spøg og skæmt-afdelingen.

Jeg må sige om roser, at de har jo en liflig duft. Den fordufter nu hurtigt. Og så er der det ved afskærne blomster, at de er hurtige til at visne, og roser har det allerværst i den retning. I kender godt, at hvis man ikke har fået behandlet roserne rigtigt, så vender de meget hurtigt, det varer kun ganske få dage, hovederne nedad. Men jeg kan godt give den opskrift, at for at de dog skal holde i nogle flere dage, skal roser dels beskæres, dels koges. Jeg synes, man frivilligt her har begivet sig ind i en kogende gryde, og så er der vel ikke andet at sige, end at man formodentlig kommer lidt opkogt og lidt fugtig ud af det. Jeg skal komme tilbage til det fugtige.

Den rose, I bærer, er ikke engang ægte. Den minder en hel del om det papir, som regeringen forelagde landet og i hvert fald os i går. Det er også sådan noget hæklet, sammenstrikket noget, det er en sammenhækket ideologi. Vi skal give afkald på at bære blomster til skue, men vi skal nok huske at sende vælgerne den daglige dosis, den daglige buket af forglemmigejer.

Til sidst skal jeg bevæge mig over i underholdningsafdelingen igen og læse op af et